

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

4. září 2025*

„Řízení o předběžné otázce – Rámcová dohoda o pracovních poměrech na dobu určitou uzavřená mezi organizacemi ÚNICE, CEEP a EKOS – Ustanovení 4 – Zásada zákazu diskriminace – Rovné zacházení v zaměstnání a povolání – Honorární soudci a státní zástupci a řádní soudci a státní zástupci – Ustanovení 5 – Opatření, jejichž cílem je předcházet a sankcionovat zneužití po sobě jdoucích pracovních smluv uzavřených na dobu určitou – Směrnice 2003/88/ES – Článek 7 – Nárok na placenou dovolenou za kalendářní rok – Článek 31 Listiny základních práv Evropské unie – Hodnotící řízení za účelem definitivního potvrzení ve funkci honorárního soudce a státního zástupce – Vzdání se *ex lege* nároků vyplývajících z funkce honorárního soudce a státního zástupce před zahájením hodnotícího řízení – Ztráta nároku na placenou dovolenou za kalendářní rok přiznaného unijním právem“

Ve věci C-253/24 [Pelavi]ⁱ,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná na základě článku 267 SFEU rozhodnutím Corte d'appello di L'Aquila (Odvolací soud v Aquile, Itálie) ze dne 4. dubna 2024, došlým Soudnímu dvoru dne 9. dubna 2024, v řízení

Ministero della Giustizia

proti

NZ,

za účasti:

Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS),

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení: I. Jarukaitis, předseda senátu, K. Lenaerts, předseda Soudního dvora vykonávající funkci soudce čtvrtého senátu, N. Jääskinen, A. Arabadžev (zpravodaj) a R. Frendo, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,

za soudní kancelář: A. Calot Escobar, vedoucí,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

* Jednací jazyk: italština.

ⁱ Název projednávané věci je fiktivní. Neodpovídá skutečnému jménu žádné ze zúčastněných stran.

s ohledem na vyjádření, která předložili:

- za NZ: P. Perna, avvocata,
- za italskou vládu: G. Palmieri, jako zmocněnkyně, ve spolupráci s: L. Fiandaca a G. Santini, avvocati dello Stato,
- za Evropskou komisi: S. Delaude a D. Recchia, jako zmocněnkyně,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generální advokátky, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 7 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/88/ES ze dne 4. listopadu 2003 o některých aspektech úpravy pracovní doby (Úř. věst. 2003, L 299, s. 9; Zvl. vyd. 05/04, s. 381), ustanovení 4 a 5 rámcové dohody o pracovních poměrech na dobu určitou, uzavřené dne 18. března 1999 (dále jen „rámcová dohoda“), která se nachází v příloze směrnice Rady 1999/70/ES ze dne 28. června 1999 o rámcové dohodě o pracovních poměrech na dobu určitou uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS (Úř. věst. 1999, L 175, s. 43; Zvl. vyd. 05/03, s. 368), jakož i článků 31 a 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Ministero della Giustizia (Ministerstvo spravedlnosti, Itálie), zaměstnavatelem, a NZ, honorární soudkyní, ve věci důsledků účasti NZ v hodnotícím řízení za účelem definitivního potvrzení ve funkci.

Právní rámec

Unijní právo

Rámcová dohoda

- 3 Ustanovení 2 rámcové dohody, nadepsané „Oblast působnosti“, stanoví v bodě 1:
„Tato dohoda se vztahuje na zaměstnance s pracovním poměrem na dobu určitou, kteří mají pracovní smlouvu nebo jsou v pracovním poměru vymezeném platnými právními předpisy, kolektivními smlouvami nebo zvyklostmi v každém členském státě.“
- 4 Ustanovení 4 rámcové dohody, nadepsané „Zásada zákazu diskriminace“, v bodě 1 stanoví:
„Pokud jde o pracovní podmínky, nesmí být se zaměstnanci v pracovním poměru na dobu určitou zacházeno méně příznivě než se srovnatelnými zaměstnanci v pracovním poměru na dobu neurčitou pouze z toho důvodu, že mají pracovní smlouvu nebo pracovní poměr na dobu určitou, pokud odlišné zacházení nelze ospravedlnit objektivními důvody.“

5 Ustanovení 5 rámcové dohody, nadepsané „Opatření k předcházení zneužití“, zní:

„1. K předcházení zneužití vznikajícímu využitím po sobě jdoucích pracovních smluv nebo poměrů na dobu určitou, pokud žádná právní opatření pro předcházení zneužití neexistují, zavedou členské státy po konzultaci se sociálními partnery, v souladu s vnitrostátními právními předpisy, kolektivními smlouvami nebo zvyklostmi, nebo sociální partneři, způsobem, který přihlédne k potřebám specifických odvětví nebo kategorií zaměstnanců, jedno nebo více z následujících opatření:

- a) objektivní důvody ospravedlňující obnovení těchto pracovních smluv a poměrů;
- b) maximální celkové trvání po sobě jdoucích pracovních smluv a poměrů na dobu určitou;
- c) počet obnovení těchto smluv a poměrů.

2. Členské státy po konzultaci se sociálními partnery nebo sociální partneři případně stanoví podmínky, za jakých jsou pracovní smlouvy nebo poměry na dobu určitou

- a) považovány za „po sobě jdoucí“;
- b) považovány za uzavřené na dobu neurčitou.“

Směrnice 2003/88

6 Článek 7 směrnice 2003/88, nadepsaný „Dovolená za kalendářní rok“, v odstavci 1 stanoví:

„Členské státy přijmou nezbytná opatření, aby měl každý pracovník nárok na placenou dovolenou za kalendářní rok v trvání nejméně čtyř týdnů v souladu s podmínkami pro získání a přiznávání této dovolené stanovenými vnitrostátními právními předpisy nebo zvyklostmi.“

Italské právo

7 Článek 29 decreto legislativo n. 116 – Riforma organica della magistratura onoraria e altre disposizioni sui giudici di pace, nonché disciplina transitoria relativa ai magistrati onorari in servizio, a norma della legge 28 aprile 2016, n. 57 (legislativní nařízení č. 116 o strukturální reformě honorárních soudců a státních zástupců, dalších ustanoveních týkajících se smířčích soudců a přechodném režimu použitelném na honorární soudce a státní zástupce ve službě na základě zákona č. 57 ze dne 28. dubna 2016) ze dne 13. července 2017 (GURI č. 177 ze dne 31. července 2017, s. 1), ve znění legge n. 234 – Bilancio di previsione dello Stato per l'anno finanziario 2022 e bilancio pluriennale per il triennio 2022-2024 (zákon č. 234 o předběžném rozpočtu státu na rozpočtový rok 2022 a víceleté rozvaze na období 2022–2024) ze dne 30. prosince 2021 (GURI č. 310 ze dne 31. prosince 2021, s. 1) (dále jen „legislativní nařízení č. 116/2017“) v odstavcích 1 až 3, 5 a 9 stanoví:

„1. Honorární soudci a státní zástupci, kteří jsou ve funkci ke dni vstupu tohoto nařízení v platnost, mohou být na základě žádosti potvrzení ve výkonu této funkce až do dosažení 70 let věku.

2. Honorární soudci a státní zástupci, kteří jsou ve funkci ke dni vstupu tohoto nařízení v platnost a nejsou ve výkonu této funkce potvrzeni z důvodu, že nepodali žádost o hodnotící řízení podle odstavce 3 nebo v něm neuspěli, mají, aniž je dotčena jejich možnost odmítnout, nárok na náhradu ve výši 2 500 eur před zdaněním za každý rok služby, během něhož se alespoň po 80 dní účastnili jednání, a 1 500 eur před zdaněním za každý rok služby, během něhož se účastnili jednání po dobu kratší než 80 dní, a to v každém případě maximálně ve výši celkem 50 000 eur před zdaněním. Doba výkonu služby přesahující šest měsíců se pro účely výpočtu náhrady uvedené v předchozí větě považuje za jeden rok. Přijetí náhrady má za následek vzdání se veškerých dalších nároků jakékoli povahy vyplývajících z ukončení funkce honorárního soudce nebo státního zástupce.

3. Pro účely potvrzení uvedeného v odstavci 1 Vysoká rada pro soudnictví a státní zastupitelství rozhodnutím zorganizuje tři samostatná hodnotící řízení, která se budou každoročně konat během tříletého období 2022-2024. Týkají se honorárních soudců a státních zástupců, kteří ke dni vstupu tohoto nařízení v platnost dosáhli:

- a) více než 16 let služby;
- b) 12 až 16 let služby;
- c) méně než 12 let služby.

[...]

5. Žádost o účast v hodnotících řízeních podle odstavce 3 má za následek vzdání se veškerých dalších nároků jakékoli povahy vyplývajících z dřívějšího honorárního pracovního poměru, s výjimkou nároku na náhradu uvedenou v odstavci 2, která přísluší v případě, že nedojde k potvrzení ve funkci.

[...]

9. Honorární soudci a státní zástupci, kteří jsou ve funkci ke dni vstupu tohoto nařízení v platnost, přestanou být ve funkci, pokud nepodají žádost o účast v hodnotícím řízení uvedeném v odstavci 3.“

- 8 Toto ustanovení vstoupilo v platnost dne 1. ledna 2022.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 9 NZ vykonává od 14. února 2001 funkci honorární soudkyně u Tribunale di Vasto (Soud prvního stupně ve Vastu, Itálie). Původně byla jmenována na období tří let, přičemž její funkční období bylo každé čtyři roky prodlužováno a obnovováno, a to až do 13. prosince 2022. K poslední uvedenému datu byla definitivně potvrzena ve funkci až do dosažení věku 70 let na základě článku 29 legislativního nařízení č. 116/2017, který zavádí možnost, aby honorární soudci a státní zástupci, kteří byli ve funkci ke dni 1. ledna 2022, požádali o účast v hodnotícím řízení za účelem definitivního potvrzení ve funkci.
- 10 V období od 14. února 2001 do 13. prosince 2022 pobírala NZ náhrady vypočtené zejména na základě počtu konaných jednání.

- 11 NZ nekonala jednání v období soudních prázdnin stanovených vnitrostátní právní úpravou, které jsou každý rok od 1. do 31. srpna. Během těchto období tedy nepobírala náhrady.
- 12 Vzhledem k tomu, že NZ byla zapsána na seznamu advokátní komory, mohla pokračovat souběžně ve výkonu povolání advokáta mimo územní obvod soudu, k němuž byla přidělena, a to až do 13. prosince 2022.
- 13 Jakožto na advokátku se na ni vztahoval povinný systém sociálního zabezpečení spravovaný Cassa Nazionale Forense (Národní fond pro advokáty, Itálie). Z tohoto důvodu byla povinna platit pojistné, jehož výše závisela na příjmech z její činnosti advokáta, jakož i na náhradách plynoucích z její funkce honorárního soudce.
- 14 Vzhledem k tomu, že se NZ domnívala, že se stala obětí protiprávního rozdílného zacházení, pokud jde o odměnu za výkon funkce před vstupem článku 29 legislativního nařízení č. 116/2017 v platnost a definitivním potvrzením ve funkci honorárního soudce, podala k soudu prvního stupně žalobu, kterou se domáhala, aby jí bylo přiznáno postavení „zaměstnance“ ve smyslu italského práva nebo „pracovníka“ ve smyslu unijního práva, pokud jde o výkon funkce honorárního soudce, a tudíž, aby jí bylo přiznáno právo na rovnocenné ekonomické a právní zacházení jako pracovníkům, kteří vykonávají srovnatelné funkce ve službách ministerstva spravedlnosti, a to i co se týče svátků, dovolené za kalendářní rok, mateřské dovolené a placeného volna z důvodu nemoci, dávek nemocenského a úrazového pojištění, skončení pracovního poměru, sociální ochrany a pojištění. Domáhala se rovněž náhrady újmy, kterou utrpěla v důsledku údajného nedodržení povinností stanovených unijním právem v oblasti dovolené, mateřské dovolené a jakékoli další ochrany. Kromě toho se NZ domáhala, aby tento soud konstatoval, že se toto ministerstvo vůči ní dopustilo zneužití tím, že s ní opětovně uzavíralo pracovní smlouvy na dobu určitou, a aby uvedenému ministerstvu byla uložena povinnost nahradit újmu, která z toho NZ vznikla.
- 15 Rozsudkem ze dne 14. března 2022 soud prvního stupně této žalobě částečně vyhověl. Rozhodl, že při výkonu funkce honorárního soudce musí být NZ kvalifikována jako „pracovník“ ve smyslu unijního práva a má nárok na stejnou odměnu, jaká je vyplácena řádnému soudci. Tento soud měl nicméně za to, že tato kvalifikace jí nemůže založit nárok na to být pojištěna v systému sociálního zabezpečení úředníků u Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) (Národní institut sociálního zabezpečení, Itálie), když není ve služebním poměru. Uvedený soud proto uložil ministerstvu spravedlnosti, aby NZ doplatilo odměnu za práci za období předcházející její žalobě, a to v mezích promlčecí lhůty pěti let. Tentýž soud měl kromě toho za to, že pracovní poměr NZ na dobu určitou byl zneužívajícím způsobem opakovaně prodlužován, a uložil tomuto ministerstvu, aby nahradilo újmu, kterou utrpěla NZ ve výši devítinásobku měsíční odměny, která je vyplácena řádnému soudci.
- 16 Ministerstvo spravedlnosti podalo proti tomuto rozhodnutí odvolání ke Corte d'appello di L'Aquila (Odvolací soud v Aquile, Itálie), který je předkládajícím soudem, přičemž zpochybnilo jak srovnatelnou povahu funkcí honorárního a řádného soudce, tak zneužívající povahu používání pracovních smluv na dobu určitou.
- 17 NZ podala vzájemné odvolání, v němž zpochybnila kvalifikaci svých uplatňovaných nároků jakožto nároků na odměnu za práci, a nikoli nároků na náhradu škody, která byla zvolena soudem prvního stupně, jakož i použití pětileté promlčecí lhůty namísto desetileté promlčecí lhůty, která vyplynula z této kvalifikace. Zpochybňuje rovněž skutečnost, že její kvalifikace jako „pracovníka“ ve smyslu unijního práva jí neopravňovala k tomu být pojištěna u INPS.

- 18 V době, kdy probíhalo odvolací řízení, NZ úspěšně absolvovala řízení, které umožnilo honorárním soudcům a státním zástupcům, kteří byli ke dni 1. ledna 2022 ve funkci, požádat o účast v hodnotícím řízení podle čl. 29 odst. 3 legislativního nařízení č. 116/2017.
- 19 Jako takto potvrzená honorární soudkyně má NZ od 13. prosince 2022 nárok na pevně stanovenou odměnu za práci vypočtenou na základě platu úředníka zaměstnaného ministerstvem spravedlnosti, soudcovský příspěvek a stravovací poukázky. Tato odměna je vyplácena rovněž v období soudních prázdnin, během něhož nevykonává žádnou činnost. Kromě toho byla NZ poté, co si zvolila režim výlučného výkonu funkce honorárního soudce, vyškrtuta ze seznamu advokátů a Národního fondu pro advokáty a byla pojištěna u INPS.
- 20 S ohledem na účast NZ v hodnotícím řízení uvedeném v čl. 29 odst. 3 legislativního nařízení č. 116/2017 a na skutečnost, že tento čl. 29 odst. 5 stanoví, že taková účast má za následek, že se honorární soudci, kteří byli na základě tohoto řízení potvrzeni ve funkci, *ex lege* vzdávají veškerých dalších nároků vyplývajících z jejich dřívějšího honorárního pracovního poměru, má ministerstvo spravedlnosti za to, že se spor v původním řízení stal bezpředmětným.
- 21 NZ s tímto návrhem na nevydání rozhodnutí ve věci samé nesouhlasí a žádá předkládající soud, aby vznesl otázku ústavnosti článku 29 legislativního nařízení č. 116/2017, konkrétně tohoto vzdání se *ex lege* stanoveného v odstavci 5 tohoto článku.
- 22 Předkládající soud si klade otázku ohledně slučitelnosti čl. 29 odst. 5 legislativního nařízení č. 116/2017 s ustanovením 4 rámcové dohody, článkem 7 směrnice 2003/88, jakož i s články 31 a 47 Listiny, zejména v rozsahu, v němž se uvedené vzdání se *ex lege* dotýká nároku na náhradu za dovolenou, který je rovnocenný nároku, který přísluší řádným soudcům. Považuje za účelné předložit v tomto ohledu Soudnímu dvoru žádost o rozhodnutí o předběžné otázce vzhledem k přímému účinku těchto ustanovení a následné pravomoci, kterou disponuje, nepoužít vnitrostátní právní úpravu, jež je s normou s takovým účinkem v rozporu.
- 23 Kromě toho si tento soud klade otázku, zda čl. 29 odst. 5 legislativního nařízení č. 116/2017 splňuje požadavky vyplývající z ustanovení 5 bodu 1 rámcové dohody. Předkládající soud má za to, že je účelné položit Soudnímu dvoru rovněž v tomto ohledu otázku, jelikož jeho odpověď na tuto druhou otázku by usnadnila posouzení nezbytnosti předložit Corte costituzionale (Ústavní soud, Itálie) otázku ústavnosti dovolávaného ustanovení vnitrostátního práva.
- 24 Za těchto podmínek se Corte d'Appello di Aquila (Odvolací soud v Aquile, Itálie) rozhodl přerušit řízení a předložit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Brání čl. 31 odst. 1 a článek 47 [Listiny], článek 7 [směrnice 2003/88], jakož i ustanovení 4 [rámcové dohody] takové vnitrostátní právní úpravě, která stanoví, že honorární soudce a státní zástupce, který je kvalifikován jako ‚pracovník‘ a ‚zaměstnanec v pracovním poměru na dobu určitou‘ a který je potvrzen ve funkci do dosažení 70 let věku, ztrácí nárok na placenou dovolenou za období předcházející jeho potvrzení ve funkci?
- 2) Brání ustanovení 5 bod 1 [rámcové dohody] takové vnitrostátní právní úpravě, která jako opatření, jehož cílem je sankcionovat zneužívání pracovních poměrů na dobu určitou, stanoví potvrzení ve funkci honorárního soudce do dosažení věku 70 let po úspěšném absolvování hodnotícího řízení, které nemá povahu výběrového řízení, a – v případě neúspěchu v hodnotícím řízení – stanoví peněžitou náhradu, přičemž oba případy s sebou nesou vzdání se již nabytých práv?“

K přípustnosti žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 25 Italská vláda zpochybňuje přípustnost žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce.
- 26 Zprvce tvrdí, že Giudice di pace di Fondi (Smírčí soudce ve Fondi, Itálie) již předložil Soudnímu dvoru žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, zapsanou pod číslem C-548/22, která vznáší totožné otázky týkající se stejných vnitrostátních ustanovení, jako jsou ustanovení dotčená ve věci v původním řízení. Tato vláda má z důvodů týkajících se v podstatě hospodárnosti řízení za to, že projednávaná žádost o rozhodnutí o předběžné otázce není užitečná a věc v původním řízení by měla být přerušena do doby, než Soudní dvůr odpoví ve věci C-548/22.
- 27 Zadruhé předkládající soud neprokázal žádnou souvislost mezi zásadami unijního práva, na které odkazuje, a vnitrostátními právními předpisy použitelnými na spor v původním řízení.
- 28 Nakonec zatřetí je druhá otázka hypotetická, neboť se týká jiné situace, než je situace žalobkyně v původním řízení, jelikož posledně uvedená úspěšně složila ústní zkoušky v hodnotícím řízení, a neměla tedy nárok na peněžitou náhradu v případě neúspěchu v tomto řízení, uvedenou v této otázce.
- 29 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury platí, že v rámci spolupráce mezi Soudním dvorem a vnitrostátními soudy zavedené článkem 267 SFEU je věcí pouze vnitrostátního soudu, kterému byl spor předložen a jenž musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, které bude vydáno, aby s ohledem na konkrétní okolnosti věci posoudil jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání rozsudku, tak relevanci otázek, které Soudnímu dvoru klade. Týkají-li se tudíž položené otázky výkladu unijního práva, je Soudní dvůr v zásadě povinen rozhodnout (rozsudek ze dne 17. září 2020, Burgo Group, C-92/19, EU:C:2020:733, bod 39 a citovaná judikatura).
- 30 Z toho vyplývá, že k otázkám týkajícím se unijního práva se váže domněnka relevance. Odmítnutí rozhodnout o předběžné otázce položené vnitrostátním soudem ze strany Soudního dvora je možné pouze tehdy, je-li zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (rozsudek ze dne 17. září 2020, Burgo Group, C-92/19, EU:C:2020:733, bod 40 a citovaná judikatura).
- 31 V tomto ohledu, aby Soudní dvůr mohl podat výklad unijního práva, který bude vnitrostátnímu soudu užitečný, čl. 94 písm. c) jednacího řádu Soudního dvora stanoví, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce musí obsahovat uvedení důvodů, na základě kterých má předkládající soud pochybnosti o výkladu nebo platnosti určitých ustanovení unijního práva, jakož i vztah, který spatřuje mezi těmito ustanoveními a vnitrostátními právními předpisy použitelnými ve sporu v původním řízení (rozsudek ze dne 27. dubna 2023, AxFina Hungary, C-705/21, EU:C:2023:352, bod 26).
- 32 V první řadě je třeba uvést, že i když okolnosti věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 12. září 2024, Presidenza del Consiglio dei ministri a další (Odměňování honorárních soudců a státních zástupců) (C-548/22, EU:C:2024:730), kterým Soudní dvůr mimo jiné prohlásil žádost o rozhodnutí o předběžné otázce za nepřijatelnou, jsou srovnatelné s okolnostmi věci v původním řízení a že tyto dvě věci vznáší podobné otázky, nic to nemění na tom, že s ohledem zejména na ustálenou judikaturu citovanou v bodech 29 a 30 tohoto rozsudku a při splnění

požadavků, které z ní vyplývají, může vnitrostátní soud podat žádost o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se výkladu ustanovení unijního práva relevantních pro řešení sporu, který mu byl předložen. Existence ustálené judikatury ohledně některého aspektu unijního práva může sice vést Soudní dvůr k přijetí usnesení na základě článku 99 svého jednacího řádu, avšak nijak neovlivňuje přípustnost žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, jestliže se vnitrostátní soud v rámci své posuzovací pravomoci rozhodne předložit ji na základě článku 267 SFEU Soudnímu dvoru (rozsudek ze dne 26. listopadu 2014, Mascolo a další, C-22/13, C-61/13 až C-63/13 a C-418/13, EU:C:2014:2401, bod 49).

- 33 Ve druhé řadě předkládající soud tím, že odůvodněně vyjadřuje své pochybnosti o tom, zda s ohledem na ustanovení 4 rámcové dohody, článek 7 směrnice 2003/88 a článek 31 Listiny může být žalobkyně v původním řízení zbavena nároku na placenou dovolenou, který má každý pracovník, a o slučitelnosti hodnotícího řízení dotčeného ve věci v původním řízení s ustanovením 5 bodem 1 rámcové dohody, dostatečně vysvětluje souvislost, kterou spatřuje mezi ustanoveními unijního práva, o jejichž výklad žádá, a vnitrostátní právní úpravou použitelnou na spor v původním řízení.
- 34 Pokud však jde o článek 47 Listiny, je třeba uvést, že předkládající soud dostatečně konkrétně nevysvětlil, v čem je pro něj výklad tohoto ustanovení nezbytný k tomu, aby rozhodl o sporu, který mu byl předložen, ani nepopsal vztah, který existuje mezi tímto ustanovením a vnitrostátními právními předpisy použitelnými ve tomto sporu, zvláště s ohledem na skutečnost, že se uvedený spor týká výkonu nároku žalobkyně v původním řízení na náhradu za placenou dovolenou za kalendářní rok, jakož i legality mechanismu předcházení a postihování zneužívání po sobě jdoucích pracovních poměrů na dobu určitou, a také na skutečnost, že se žalobkyně v původním řízení obrátila na příslušné vnitrostátní soudy s cílem dosáhnout ochrany těchto práv.
- 35 Pokud jde ve třetí řadě o údajnou hypotetickou povahu druhé otázky, předkládající soud si klade otázku, jak jednoznačně vyplývá z předkládacího rozhodnutí, zda je s unijním právem slučitelné opatření, které vyžaduje, aby se honorární soudci a státní zástupci žádající o účast na hodnotícím řízení vzdali veškerých nároků za období předcházející tomuto řízení, a konkrétně nároku na placenou dovolenou za kalendářní rok. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v původním řízení byla na základě příslušných vnitrostátních právních předpisů nucena vzdát se tohoto nároku, neboť požádala o účast v tomto řízení, je vztah mezi požadovaným výkladem unijního práva a předmětem sporu v původním řízení zjevný a tato druhá otázka není hypotetická, pokud jde o ztrátu uvedeného nároku.
- 36 Je však nesporné, že žalobkyně v původním řízení úspěšně absolvovala hodnotící řízení a byla definitivně potvrzena ve své funkci honorární soudkyně. Otázky předkládajícího soudu týkající se pravidel organizace tohoto řízení a vnitrostátních právních předpisů, které stanoví peněžitou náhradu v případě neúspěchu v uvedeném řízení, nejsou proto předmětem původního řízení. Druhá otázka je tedy hypotetická v rozsahu, v němž se týká těchto dvou otázek.
- 37 Z toho vyplývá, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je přípustná, s výjimkou druhé otázky v rozsahu, v němž se týká pravidel organizace hodnotícího řízení honorárních soudců a státních zástupců za účelem jejich definitivního potvrzení ve funkci a peněžité náhrady v případě neúspěchu v tomto řízení.

K předběžným otázkám

Úvodní poznámky

- 38 Podle ustálené judikatury platí, že v rámci postupu spolupráce mezi vnitrostátními soudy a Soudním dvorem zavedeného článkem 267 SFEU přísluší Soudnímu dvoru poskytnout vnitrostátnímu soudu užitečnou odpověď, která mu umožní rozhodnout spor, jenž mu byl předložen. Z tohoto hlediska Soudnímu dvoru přísluší, aby otázky, které jsou mu položeny, případně přeformuloval (rozsudek ze dne 30. dubna 2025, Genzyński, C-278/24, EU:C:2025:299, bod 41 a citovaná judikatura).
- 39 V projednávané věci se jeví, že mezi dvěma otázkami položenými předkládajícím soudem existuje úzká souvislost. Tyto otázky se totiž týkají práv, která honorární soudci a státní zástupci, kteří byli potvrzeni ve funkci na základě hodnotícího řízení, již nemohou z tohoto důvodu uplatňovat. První otázka se tak týká výkladu ustanovení 4 rámcové dohody, článku 7 směrnice 2003/88, jakož i článku 31 Listiny a týká se konkrétně ztráty nároku na placenou dovolenou za období před tímto potvrzením, zatímco druhá otázka se týká výkladu ustanovení 5 rámcové dohody a v širším smyslu se týká vzdání se veškerých práv vztahujících se k tomuto předchozímu období.
- 40 Pokud jde v první řadě o ustanovení uvedená v položených otázkách, předkládající soud uvádí, že hodnotící řízení představuje opatření přijaté v reakci na žádosti Evropské komise a rozsudek ze dne 16. července 2020, *Governo della Repubblica italiana* (Postavení italských smírčích soudců) (C-658/18, EU:C:2020:572). Z tohoto hlediska má být toto řízení splněním povinnosti vyplývající z ustanovení 5 bodu 1 rámcové dohody, a sice přijmout účinná opatření k předcházení a sankcionování zneužití po sobě jdoucích smluv na dobu určitou.
- 41 Tento předkládající soud si totiž klade otázku, zda je hodnotící řízení dostatečně odrazující, aby mohlo být kvalifikováno jako opatření postihující zneužití takových smluv ve smyslu tohoto ustanovení 5 bodu 1, a tedy zda splňuje požadavky tohoto ustanovení, jak je vykládáno Soudním dvorem.
- 42 Uvedený předkládající soud v tomto ohledu uvádí, že právní úprava dotčená ve věci v původním řízení umožnila NZ dosáhnout stabilizace své funkce, jakož i záruk pro období po této stabilizaci, podobně jako v případě reforem zkoumaných v rámci rozsudků ze dne 26. listopadu 2014, *Mascolo a další* (C-22/13, C-61/13 až C-63/13 a C-418/13, EU:C:2014:2401), a ze dne 8. května 2019, *Rossato a Conservatorio di Musica F. A. Bonporti* (C-494/17, EU:C:2019:387). Na rozdíl od těchto reforem však tato právní úprava stanoví, že žádost o účast v hodnotících řízeních má za následek, že se honorární soudci a státní zástupci vzdají veškerých dalších nároků vyplývajících z předchozího honorárního pracovního poměru, a tudíž se vzdají uplatňování zásady zákazu diskriminace stanovené v ustanovení 4 rámcové dohody na podporu jejich nároků.
- 43 Předkládající soud se tedy v podstatě táže na slučitelnost uvedené právní úpravy s ustanovením, které má provést, a sice s ustanovením 5 rámcové dohody, jež má za cíl předcházet a sankcionovat zneužití po sobě jdoucích pracovních smluv na dobu určitou, ve spojení s ustanovením 4 této dohody, jakož i s článkem 7 směrnice 2003/88, který konkretizuje právo na každoroční placenou dovolenou zakotvené v čl. 31 odst. 2 Listiny, jehož se pracovník může dovolávat vůči svému zaměstnavateli (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. listopadu 2023, *Keolis Agen*, C-271/22 až C-275/22, EU:C:2023:834, bod 28). Jeví se tedy jako účelné provést společný přezkum předběžných otázek.

- 44 V tomto ohledu je třeba mimo jiné uvést, že i když předkládající soud ve znění první položené otázky uvádí čl. 31 odst. 1 Listiny, který zakotvuje právo každého pracovníka na pracovní podmínky respektující jeho zdraví, bezpečnost a důstojnost, z předkládacího rozhodnutí, jakož i z kontextu této otázky vyplývá, že se ve skutečnosti týká odstavce 2 tohoto článku 31.
- 45 Ve druhé řadě je třeba konstatovat, že i když ze znění položených otázek vyplývá, že se otázky předkládajícího soudu týkají čl. 29 odst. 5 legislativního nařízení č. 116/2017, který honorárním soudcům a státním zástupcům ukládá, aby se podáním žádosti o účast v dotčeném hodnotícím řízení vzdali jakéhokoli nároku vyplývajícího z předchozího honorárního vztahu, tento předkládající soud se však v odůvodnění předkládacího rozhodnutí konkrétně zaměřuje na vzdání se nároku na placenou dovolenou za kalendářní rok, což je nárok, který na rozdíl od řádných soudců a státních zástupců honorární soudci a státní zástupci v období soudních prázdnin nemají.
- 46 Pokud jde totiž o tento nárok, předkládající soud má za to, že se žalobkyně v původním řízení nachází v situaci srovnatelné se situací řádného soudce. Předkládající soud v tomto ohledu uvádí, že před vstupem právní úpravy dotčené ve věci v původním řízení v platnost mělo být žádosti této žalobkyně jakožto „zaměstnankyně“ a „zaměstnankyně v pracovním poměru na dobu určitou“ o odměnu za období soudních prázdnin vyhověno, aniž by tím bylo dotčeno použití relevantních pravidel promlčení.
- 47 Pokud jde naproti tomu o právo na sociální ochranu, předkládající soud má za to, že situace honorárních a řádných soudců a státních zástupců není srovnatelná a případné rozdílné zacházení je každopádně odůvodněné.
- 48 S ohledem na tyto úvodní úvahy je tedy třeba zkoumat pouze jeden z aspektů právní úpravy dotčené v původním řízení, který předkládající soud zdůraznil ve svém předkládacím rozhodnutí, a sice požadavek vzdát se nároku na placenou dovolenou za kalendářní rok za období předcházející hodnotícímu řízení.
- 49 V důsledku toho je třeba mít za to, že podstatou otázek předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda ustanovení 5 bod 1 rámcové dohody ve spojení s ustanovením 4 této dohody, článkem 7 směrnice 2003/88 a čl. 31 odst. 2 Listiny musí být vykládáno v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, jejímž cílem je postihovat zneužití po sobě jdoucích pracovních smluv na dobu určitou a která podmiňuje žádost honorárních soudců a státních zástupců ve funkci o účast v hodnotícím řízení za účelem potvrzení ve funkci až do dosažení věku 70 let požadavkem vzdát se nároku na náhradu za dovolenou za kalendářní rok, který podle unijního práva vyplývá z jejich předchozího honorárního pracovního poměru.

K věci samé

- 50 Ustanovení 5 bod 1 rámcové dohody ukládá členským státům, aby s cílem zabránit zneužití vyplývajícím z použití po sobě jdoucích pracovních smluv nebo poměrů na dobu určitou přijaly alespoň jedno z opatření v něm vyjmenovaných, pokud jejich vnitrostátní právo neobsahuje rovnocenná právní opatření (rozsudek ze dne 8. května 2019, Rossato a Conservatorio di Musica F. A. Bonporti, C-494/17, EU:C:2019:387, bod 24, jakož i citovaná judikatura).

- 51 Ustanovení 5 bod 1 rámcové dohody tím vytyčuje členským státům obecný cíl spočívající v zabránění takovému zneužívání, ale ponechává na nich, jaké prostředky zvolí k jeho dosažení, za předpokladu, že tím neohrozí účel nebo užitečný účinek rámcové dohody (rozsudek ze dne 8. května 2019, *Rossato a Conservatorio di Musica F. A. Bonporti*, C-494/17, EU:C:2019:387, bod 26, jakož i citovaná judikatura).
- 52 Kromě toho nestanoví-li unijní právo, tak jako v projednávané věci, konkrétní postihy pro případ, že by bylo přesto zjištěno zneužití, jsou vnitrostátní orgány povinny přijmout opatření, jež musí být nejen přiměřená, ale i dostatečně účinná a odrazující k tomu, aby zajistila plnou účinnost právních norem přijatých k provedení rámcové dohody (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. června 2024, *DG de la Función Pública, Generalitat de Catalunya a Departamento de Justicia de la Generalitat de Catalunya*, C-331/22 a C-332/22, EU:C:2024:496, bod 67, jakož i citovaná judikatura).
- 53 Z toho vyplývá, že pokud k takovému zneužití po sobě jdoucích pracovních smluv nebo poměrů na dobu určitou došlo, musí být možné použít opatření poskytující účinné a rovnocenné záruky ochrany zaměstnanců za účelem uložení příslušné sankce za toto zneužití a odstranění následků porušení unijního práva (rozsudek ze dne 8. května 2019, *Rossato a Conservatorio di Musica F. A. Bonporti*, C-494/17, EU:C:2019:387, bod 28, jakož i citovaná judikatura).
- 54 Je třeba připomenout, že Soudnímu dvoru nepřísluší, aby se vyjadřoval k výkladu ustanovení vnitrostátního práva, neboť tato úloha náleží výlučně předkládajícímu soudu, popřípadě příslušným vnitrostátním soudům, které mají povinnost určit, zda jsou příslušnými ustanoveními vnitrostátní právní úpravy splněny požadavky uvedené v bodech 50 až 53 rozsudku v projednávaných věcech (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. listopadu 2014, *Mascolo a další*, C-22/13, C-61/13 až C-63/13 a C-418/13, EU:C:2014:2401, bod 81).
- 55 Je tedy na předkládajícím soudu, aby posoudil, v jakém rozsahu podmínky použití příslušných ustanovení vnitrostátního práva, jakož i jejich účinné provedení činí z těchto ustanovení odpovídající opatření, které postihuje zneužití po sobě jdoucích pracovních smluv nebo poměrů na dobu určitou a odstraňuje následky. Soudní dvůr však při rozhodování o žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce může případně podat upřesnění, aby předkládajícímu soudu poskytl vodítko při jeho výkladu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. listopadu 2014, *Mascolo a další*, C-22/13, C-61/13 až C-63/13 a C-418/13, EU:C:2014:2401, body 82 a 83, jakož i citovaná judikatura).
- 56 V této souvislosti je třeba připomenout, jak Soudní dvůr zdůraznil, že rámcová dohoda nestanoví obecnou povinnost členských států upravit přeměnu pracovních smluv na dobu určitou na smlouvy na dobu neurčitou. Ustanovení 5 bod 2 rámcové dohody totiž v zásadě ponechává na členských státech, aby určily podmínky, za nichž jsou pracovní smlouvy nebo poměry na dobu určitou považovány za uzavřené na dobu neurčitou. Z toho vyplývá, že rámcová dohoda nestanoví podmínky, za kterých je možné používat smlouvy na dobu neurčitou (rozsudek ze dne 26. listopadu 2014, *Mascolo a další*, C-22/13, C-61/13 až C-63/13 a C-418/13, EU:C:2014:2401, bod 80 a citovaná judikatura).
- 57 Z tohoto ustanovení vyplývá, že členské státy mají možnost stanovit jakožto opatření, která mohou předcházet nebo postihovat zneužívání pracovních smluv uzavřených na dobu určitou, přeměnu pracovních poměrů na dobu určitou na pracovní poměry na dobu neurčitou, přičemž

stabilita zaměstnání, kterou posledně uvedené poměry poskytují, je významným prvkem ochrany zaměstnanců (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. května 2019, *Rossato a Conservatorio di Musica F. A. Bonporti*, C-494/17, EU:C:2019:387, bod 39).

- 58 Soudní dvůr tak měl v podstatě za to, že právní úprava, která kogentně stanoví, že v případě zneužití pracovních smluv na dobu určitou jsou tyto smlouvy přeměněny na pracovní poměr na dobu neurčitou, s vyloučením jakékoliv peněžité náhrady, může obsahovat opatření, které účinně postihuje takové zneužití (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. května 2019, *Rossato a Conservatorio di Musica F. A. Bonporti*, C-494/17, EU:C:2019:387, bod 40, jakož i citovaná judikatura).
- 59 Judikatura tudíž nevyžaduje kumulaci opatření. Navíc zásada úplné náhrady vzniklé škody ani zásada proporcionality neukládají povinnost zaplatit sankční náhradu škody. Tyto zásady totiž členským státům ukládají, aby stanovily přiměřenou náhradu, která překračuje čistě symbolickou náhradu, aniž jde nad rámec plné kompenzace (rozsudek ze dne 8. května 2019, *Rossato a Conservatorio di Musica F. A. Bonporti*, C-494/17, EU:C:2019:387, body 41 až 43, jakož i citovaná judikatura).
- 60 Rámcová dohoda tedy neukládá členským státům, aby v případě zneužití pracovních smluv uzavřených na dobu určitou stanovily nárok na náhradu škody, který by doplňoval přeměnu pracovního poměru na dobu určitou na pracovní poměr na dobu neurčitou (rozsudek ze dne 8. května 2019, *Rossato a Conservatorio di Musica F. A. Bonporti*, C-494/17, EU:C:2019:387, bod 45).
- 61 V projednávaném případě italská vláda zdůrazňuje, že cílem právní úpravy dotčené ve věci v původním řízení je poskytnout honorárním soudcům a státním zástupcům veškeré záruky, kterých požívá zaměstnanec, tím, že stanoví možnost setrvání ve funkci až do věku 70 let za podmínky úspěšného absolvování hodnotícího řízení, jehož cílem je ověřit, zda jsou stále splněny podmínky vyžadované pro výkon soudní funkce v souladu s judikaturou Corte costituzionale (Ústavní soud).
- 62 Z předkládacího rozhodnutí zaprvé vyplývá, že žalobkyně v původním řízení úspěšně absolvovala hodnotící řízení za účelem jejího definitivního potvrzení ve funkci honorární soudkyně podle uvedené právní úpravy.
- 63 Zadruhé žalobkyně v původním řízení před svým definitivním potvrzením nekonala jednání v období každoročních soudních prázdnin soudu, u něhož vykonává funkci honorárního soudce, a za tato období nepobírala odměnu.
- 64 Zatřetí žádost o účast v hodnotícím řízení s sebou nese vzdání se nároku na placenou dovolenou za kalendářní rok za období předcházející tomuto definitivnímu potvrzení, který je zaručen článkem 7 směrnice 2003/88 a čl. 31 odst. 2 Listiny.
- 65 Podle italské vlády představuje vzdání se „veškerých dalších nároků“, a tedy i nároku na placenou dovolenou za kalendářní rok za předcházející období odpovídající protiplnění za definitivní potvrzení ve funkci honorárního soudce, neboť úspěch v hodnotícím řízení neznamená pouhou šanci na stabilizaci předchozího pracovního poměru, ale vede k jeho skutečné stabilizaci. Vzdání se předchozích nároků je tak přímým důsledkem „naturální náhrady“ přiznané honorárním soudcům a státním zástupcům, kteří byli potvrzeni.

- 66 Tato vláda rovněž tvrdí, že je třeba zabránit obrácené diskriminaci řádných soudců, na které se v plném rozsahu vztahují zásady výběrového řízení a výlučnosti funkce soudce.
- 67 V tomto ohledu je třeba připomenout, že ustanovení 4 bod 1 rámcové dohody v otázce pracovních podmínek stanoví zákaz zacházet se zaměstnanci v pracovním poměru na dobu určitou méně příznivě než se srovnatelnými zaměstnanci v pracovním poměru na dobu neurčitou pouze z toho důvodu, že vykonávají činnost na základě smlouvy na dobu určitou, pokud odlišné zacházení nelze ospravedlnit objektivními důvody (rozsudek ze dne 27. června 2024, Peigli, C-41/23, EU:C:2024:554, bod 38 a citovaná judikatura).
- 68 Je-li prokázáno, že se takoví honorární soudci, jako je žalobkyně v původním řízení, nacházejí v situaci srovnatelné se situací řádných soudců, což přísluší posoudit předkládajícímu soudu, je třeba ověřit, zda existují objektivní důvody ospravedlňující takové rozdílné zacházení (rozsudek ze dne 27. června 2024, Peigli, C-41/23, EU:C:2024:554, bod 50).
- 69 V tomto ohledu je třeba uvést, že podle tohoto soudu není odůvodněné, aby honorárním soudcům nebyl poskytnut žádný den placené dovolené.
- 70 Kromě toho Soudní dvůr již rozhodl, že existence způsobu přijímání na základě výběrového řízení, který je vyhrazen za účelem přístupu k povolání soudce pouze na pracovní místa řádných soudců a který se tedy nepoužije na přijímání honorárních soudců, umožňuje vyloučit, aby tito honorární soudci požívali v celém rozsahu práva přiznaná řádným soudcům. I když určité rozdíly v zacházení mohou být odůvodněny rozdíly v požadované kvalifikaci a povaze úkolů, za které musí nést řádní soudci odpovědnost, vyloučení honorárních soudců z jakéhokoli nároku na dovolenou nelze s ohledem na ustanovení 4 rámcové dohody připustit (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. června 2024, Peigli, C-41/23, EU:C:2024:554, body 53 a 54, jakož i citovaná judikatura).
- 71 Tento nárok je totiž obsažen v čl. 7 odst. 1 směrnice 2003/88, podle kterého „členské státy přijmou nezbytná opatření, aby měl každý pracovník nárok na placenou dovolenou za kalendářní rok v trvání nejméně čtyř týdnů“.
- 72 Podle ustálené judikatury toto ustanovení odráží a konkretizuje základní právo na každoroční placenou dovolenou zakotvené v čl. 31 odst. 2 Listiny (rozsudek ze dne 9. listopadu 2023, Keolis Agen, C-271/22 až C-275/22, EU:C:2023:834, bod 18 a citovaná judikatura).
- 73 Kromě toho právo každého pracovníka na každoroční placenou dovolenou zakotvené v čl. 31 odst. 2 Listiny existuje jako kogentně a bezpodmínečně stanovené právo, přičemž k jeho bezpodmínečnosti není třeba, aby bylo toto ustanovení konkretizováno v ustanoveních unijního či vnitrostátního práva, která pouze upřesňují konkrétní délku placené dovolené za kalendářní rok a případně určité podmínky pro její čerpání. Z toho vyplývá, že uvedené ustanovení samo o sobě zakládá pracovníkům právo uplatnitelné jako takové ve sporu proti jejich zaměstnavateli v situaci, na kterou se vztahuje unijní právo, a tudíž i Listina (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. listopadu 2018, Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften, C-684/16, EU:C:2018:874, bod 74).
- 74 Ustanovení 4 rámcové dohody, článek 7 směrnice 2003/88 a čl. 31 odst. 2 Listiny tak brání vnitrostátní právní úpravě, která na rozdíl od toho, co stanoví pro řádné soudce, vylučuje v případě honorárních soudců, kteří se nacházejí ve srovnatelné situaci, jakýkoli nárok na vyplacení náhrady během dovolené, v jejímž průběhu je soudní činnost přerušena (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. června 2024, Peigli, C-41/23, EU:C:2024:554, bod 59).

- 75 Z toho plyne, jak vyplývá z judikatury připomenuté v bodech 53 a 57 tohoto rozsudku, že ke splnění podmínek stanovených ustanovením 5 bodem 1 rámcové dohody musí vnitrostátní právní úprava stanovit v případě zneužití po sobě jdoucích pracovních smluv na dobu určitou účinné záruky k postihování tohoto zneužití a odstranění jeho následků, přičemž přeměna pracovního poměru na dobu určitou na pracovní poměr na dobu neurčitou v zásadě představuje účinný postih za takové zneužití.
- 76 Jak dále vyplývá z bodu 73 tohoto rozsudku, právo na každoroční placenou dovolenou představuje subjektivní právo každého pracovníka, které mu unijní právo přiznává kogentně a bezpodmínečně.
- 77 Ustanovení 5 bod 1 rámcové dohody tudíž nelze vykládat v tom smyslu, že použití opatření přijatých členským státem k postihování zneužití po sobě jdoucích pracovních smluv na dobu určitou a k odstranění jeho následků může být podmíněno požadavkem, aby se dotýčný pracovník vzdal práva, které mu přiznává unijní právo na základě ustanovení 4 této dohody. Ustanovení 5 bod 1 a ustanovení 4 rámcové dohody mají totiž autonomní působnost, jejímž cílem je postihovat takové zneužití a zajistit rovnocenné zacházení s pracovníky, pokud pracují na základě pracovního poměru na dobu určitou.
- 78 Vnitrostátní právní úprava, která postihuje zneužití po sobě jdoucích pracovních poměrů na dobu určitou tím, že stanoví možnost přeměnit honorárnímu soudci jeho pracovní poměr na pracovní poměr na dobu neurčitou, tak nemůže podléhat požadavku, aby se tento soudce vzdal práva, která mu přiznává unijní právo.
- 79 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na položené otázky odpovědět tak, že ustanovení 5 bod 1 rámcové dohody ve spojení s ustanovením 4 této dohody, článkem 7 směrnice 2003/88 a čl. 31 odst. 2 Listiny musí být vykládáno v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, jejímž cílem je postihovat zneužití po sobě jdoucích pracovních smluv na dobu určitou a která podmiňuje žádost honorárních soudců a státních zástupců ve funkci o účast v hodnotícím řízení za účelem potvrzení ve funkci až do dosažení věku 70 let požadavkem vzdát se nároku na placenou dovolenou za kalendářní rok, který podle unijního práva vyplývá z jejich předchozího honorárního pracovního poměru.

K nákladům řízení

- 80 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

Ustanovení 5 bod 1 rámcové dohody o pracovních poměrech na dobu určitou, uzavřené dne 18. března 1999, která se nachází v příloze směrnice Rady 1999/70/ES ze dne 28. června 1999 o rámcové dohodě o pracovních poměrech na dobu určitou uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS, ve spojení s ustanovením 4 této dohody, článkem 7 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/88/ES ze dne 4. listopadu 2003 o některých aspektech úpravy pracovní doby, jakož i s čl. 31 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie,

musí být vykládáno v tom smyslu, že

brání vnitrostátní právní úpravě, jejímž cílem je postihovat zneužití po sobě jdoucích pracovních smluv na dobu určitou a která podmiňuje žádost honorárních soudců a státních zástupců ve funkci o účast v hodnotícím řízení za účelem potvrzení ve funkci až do dosažení věku 70 let požadavkem vzdát se nároku na placenou dovolenou za kalendářní rok, který podle unijního práva vyplývá z jejich předchozího honorárního pracovního poměru.

Podpisy